

Liturgie Kerstdienst
Thema: de stal wordt een paleis

Emmen, 25 december 2016

1. Votum
2. Zegengroet
Genade voor u en vrede van God onze Vader en van de Heer Jezus Christus.
3. Zingen: **Gezang 81:1-5**
4. Gebed
5. Cantorij zingt: De Engel Gabriël komt aangesneld (**NLB 443**)
6. Kindermoment: Jezus is geboren!
7. Zingen: **Zijn naam is Jezus** (*geleerd door kinderen basisschool*)
8. Zingen: **Gezang 85:1-4** in wisselzang: **A= mannen, B= vrouwen**
9. Schriftlezing: **Amos 9:7-15** (*gelezen door...*)
10. Preek n.a.v. **Amos 9:11**
11. Zingen: **LvdK 294:1,2,4,5,6**
12. Dankgebed, voorbede
13. Cantorij zingt: Ik mag hier aan uw kribbe staan (**NLB 475**) en Een lied weerklinkt in deze nacht (**NLB 479**)
14. Zingen: **Opwekking 678** (God van het licht) (m.m.v. muziekgroep)
15. Inzameling van de gaven. Muziekgroep zingt: **Alle eer aan God (Sela)**
16. Slotzang: **Gezang 50**
17. Zegen.
De genade van onze Heer Jezus Christus, en de liefde van God en de eenheid met de heilige Geest zij met u allen.
(vierstemmig amen)

Volk van God, gemeente van Jezus Christus,

[dia1]

Het moet me toch van het hart: ik heb er niet zoveel zin meer in.

Eerlijk – ik heb het zo langzamerhand helemaal gehad.

Met kerstfeest.

Wat wilt u nu nog horen wat u niet al lang weet?

Moet ik het nog een keer weer hebben over het kindje in de stal, over Jozef en Maria, over de engelen, de herders, de wijzen uit het Oosten?

Ik verwijs u naar eerdere preken bij eerdere kerstfeesten.

Ik ben ook helemaal klaar met dat circus er omheen – al dat gezwemel en sentimenteel gedoe.

Het hele jaar schelden ze mekaar verrot en kunnen ze elkaar niet luchten of zien, en dan opeens moeten ze onder de kerstboom verplicht vrolijk doen en lief braaf en aardig zijn tegen mekaar...

Het hele jaar zien ze geen kerk van binnen en lopen ze straal aan God voorbij, en dan opeens, als het Kerstnacht is, moeten ze naar de kerk om 'stille nacht' te zingen, voor het kerstgevoel – jammer vooral dat er geen sneeuw ligt...

En ik gun iedereen z'n kerstpakket of kerstgratificatie, maar ben er van overtuigd dat juist diegene die dat het meest nodig hebben, het minst krijgen.

Fantastisch, al die volle tafels met heerlijke gerechten en happy clappy mensen, maar als je al eenzaam en alleen bent, wordt dat er door zulke momenten nog even extra ingewreven...

Is het na 2000 jaar nog wel verantwoord om kerstfeest te vieren?

Zijn we na de komst van het Kerstkind als mensheid wel iets opgeschoten?

Schijnt er nu echt zoveel meer licht in de duisternis dan toen?

Durf je echt te beweren, na weer een jaar verschrikkingen in Aleppo, of Sudan, of Nigeria, na weer een jaar met duizenden mensen die op zee verdronken tijdens hun vlucht naar een veilige haven,

na weer een jaar waarin de tegenstellingen en onverdraagzaamheid alleen maar toenemen en groepen mensen door steeds sterkere Grote Leaders categorisch buitengesloten worden,

durf je dan echt te beweren dat de mensheid nog steeds een betere kant op evolueert?

En laten we ook naar onszelf kijken, als in elk geval in naam navolgers van dat Kerstkind:

zijn wij werkelijk zo geheel anders dan de niet- of anders-gelovige mensen om ons heen?

Hoeveel van het Kerstkind laten wij door het jaar heen zien in aandacht, liefde en zorg voor elkaar en de mensen om ons heen?

Zijn wij ook niet veel meer bezig met de kleur van het behang, en de grootte van de auto, en de vakantie van volgend jaar, en de boodschappen voor de kerstdrukte?

Denk je even dik 2000 jaar terug – zou jij op kraamvisite zijn gegaan bij die donkere vluchtelingen in die stal die toevallig een kind hadden gekregen?

[dia2]

Zomaar midden uit zijn werk was hij weggeroepen.

Terwijl hij druk bezig was in z'n bedrijf met schapen en moerbeivijgen, kreeg hij een boodschap, een missie, een taak van JHWH: *kom en volg Mij!*

Hij was gegaan – had hij anders gekund? Als God roept, kun je dan weigeren?

En met een zeepkist onder de arm was hij het buurland doorgetrokken.

Overal waar hij kwam had hij de woorden die God hem ingaf doorgegeven.

Dat was 'm vaak genoeg zwaar gevallen; want eerlijk is eerlijk: een boodschap die de mensen *pleast*, die de mensen naar de mond praat, die de mensen vertelt wat ze zo graag willen horen – dat is allemaal een stuk prettiger.

Nee, hij had juist woorden van dreiging en onheil en straf moeten doorgeven.

En het klonk zo zot: Israël *een vervallen hut* noemen, terwijl het allemaal zo goed gaat in het land. Voorspoed en welvaart, het was lang geleden dat het Rijk zo groot en rustig was geweest. Mensen genoten van al het goede dat het hen bracht: mooie huizen, lekker eten, dure spullen. En het godshuis zat op hoogtijdagen best nog wel vol, en offers werden er nog steeds gebracht.

En toch: *een vervallen hut* – ja, hij was er zelf inmiddels wel achter dat het bij veel mensen een façade was, een mooi buitenkantje met een holle en nietszeggende binnenkant, een prachtige voorgevel terwijl van binnen de boel vermolmd en verrot is.

Een vervallen hut – en hij begrijpt wel dat JHWH dát juist wil ontmaskeren, omdat Hij in zijn liefde voor zijn volk, hen nog niet wil prijs geven, maar oproept tot omkeer, tot bekering.

En juist dat vindt hij zo mooi aan zijn God, dat achter de donkere wolken toch steeds de zon gloort. Dat er in de dreigende woorden toch steeds liefde, warmte en bewogenheid doorklinkt.

[dia3]

Je hebt wel van die indrukwekkende luchten met diepdonkere wolken waar dan opeens een gouden rand omheen komt, en waar duidelijk zichtbaar de zon haar felle stralen achter vandaan schijnt.

Een groot contrast: dat donkere zwerk en die helle stralen.

Zoiets zie je nu ook in de profetie van Amos.

Het is een en al dreiging, je krijgt er een onrustig gevoel van, het benauwt je.

De ogen van God de HERE zijn gericht op dit zondige koninkrijk. Ik zal het van de aardbodem wegvagen...

En dan opeens, het heldere licht van Gods genade: *...maar Ik zal niet het hele volk van Jakob vernietigen – spreekt de HERE.*

Hoor je Gods profeten, dan is dat steeds het refrein: **een rest blijft behouden.**

Hoe erg het ook wordt, totaal uitroeien doet JHWH niet.

Hij gaat toch steeds weer met zijn volk verder...

Een rest blijft behouden. Jakob zal niet totaal uitgeroeid worden.

Dat is genade; God is een God die zijn volk *Mijn volk* blijft noemen.

Die steeds opnieuw met hen verder wil, nieuwe kansen geeft, nieuwe mogelijkheden.

Die door de woorden van zijn dienstknechten klopt op de deur van je hart: *doe open voor Mij, alsjeblieft – laat Mij toe in je leven, leef met Mij.*

[dia4]

Gods gouden zonnestrallen, ook daarin, dat Hij altijd zijn belofte nakomt, doet wat Hij zegt. Lang geleden al, toen de aarde nog maar net geen paradijs meer was, had Hij al beloofd dat er een Verlosser zou komen.

Later beloofde Hij aan David dat zijn heerschappij eeuwig zou duren.

En de profeet Jesaja mocht aan het volk vertellen dat uit de afgehouden tronk van Isai een nieuwe loot zou uitspruiten.

God komt telkens weer terug op zijn beloften, en dan niet om ze terug te nemen, maar om zijn volk er aan te herinneren, dat Hij zal doen wat Hij heeft gezegd, om te laten zien dat je op Hem kunt vertrouwen, en dat Hij in en door alles heen bezig is met de toekomst die Hij heeft bepaald.

[dia5] *Dan zal Ik het vervallen huis van David herbouwen, Ik zal de muren herstellen en opbouwen wat is neergehaald, Ik zal het in zijn vroegere luister herstellen.*

Amos ziet het volk in ballingschap gaan, weggevoerd worden naar verre landen.

Dat doet pijn.

De stad Jeruzalem wordt vernietigd, inclusief de tempel.

Je hart schreit – het lijkt over en uit voor het volk van God.

De boom is omgehakt. Het is afgelopen.

Punt uit – dat is wat je ziet.

Maar de werkelijkheid is anders: geen punt, maar punt komma.

Er komt een vervolg.

Kijk maar eens naar die oude boomstronk. Kijk eens goed! Zie je dat!? [dia6]

Er komt een heel klein groen puntje uit die oude verweerde dode stam.

Een klein groen puntje dat steeds groter, een takje wordt, en blaadjes krijgt.

Waar voor mensen alles ophoudt gaat God gaat verder!

Er was niemand die er nog een cent voor gaf, dat armzalige hutje, die ingestorte boel, die ruïne, waar het onkruid weelderig tierde en de wilde dieren heer en meester waren.

En toch geeft God het een nieuwe toekomst, want *een rest blijft behouden*.

Een deel van het volk zal terugkeren en het land weer in bezit nemen.

En ze kunnen weer veilig wonen en het land zal z'n opbrengst geven...

Zo geeft de Schepper licht in een donkere wereld – hoop, uitzicht, toekomst.

Als het om dat vervallen huis van David gaat, moet je op deze Kerstdag natuurlijk denken aan die armoedige stal waar 's winters beesten naar toe worden gebracht om te slapen.

Denken aan die nakomelingen van David, Jozef en Maria, die naar de stad van David, Bethlehem zijn gegaan. [dia7]

En aan de Koningszoon die juist daar geboren wordt als de grote Zoon van David: Jezus.

En dat het koningshuis nu met en in Hem wordt hersteld, en dat JHWH dus opnieuw woord heeft gehouden: tot in eeuwigheid zit er een nakomeling van David op de troon.

En als er Iemand is die herstel geeft, die heelt wat kapot is gegaan, die verzoening tot stand brengt, zorgt voor vergeving van zonden, dan is Hij het wel: Koning Jezus!

Maar zoet en vredig was het allemaal niet.

En ook niet sentimenteel en sfeervol. [dia8]

Het was een keiharde werkelijkheid in een snoeihard bestaan: een armieterige stal in een door vijanden bezet land, een vlucht naar het buitenland en een verschrikkelijke kindermoord door een Grote Leider die zelf verlosser wil zijn.

Het was allemaal zo knoeperhard, dat God er zelfs mens voor moest worden.

Want zoveel staat er op het spel: hier gaat het om de toekomst van de mensheid.

Jezus, de Zoon van God, moest mens onder de mensen worden.

Om de Redder van de wereld te worden, om uw/jouw/mijn Bevrijder te zijn, moest Hij de hemelse heerlijkheid verlaten, zich niet vastklampen aan zijn Godzijn, maar mens worden, dienstknecht, een lam – om geslacht te worden.

[dia9] Daar gaat het over bij Kerst: dat Gods Zoon mens is geworden om voor de zonde en slechtheid van ons mensen te boeten, te lijden, en de vreselijkste dood te sterven, en voor ons die verschrikkelijke dood te overwinnen.

Daar gaat het om bij Kerst: dat Jezus dat allemaal deed voor ons, voor *u/jou/mij*.

Laat de diepe dank en verwondering dáárvoor ons Kerstgevoel bepalen.

Met de heerlijke Messiaanse toekomst, die Amos voorzegt.

Een toekomst die lokt en aanspoort tot bezinning, tot wijsheid, tot nuchterheid, geloof en verwachting.

Een toekomst niet om als prachtig pronkstuk in een kerstboom te hangen, maar als een adeldom die verplicht!

Onze Heer zegt: *volg Mij!*

Dat is radicaal en allesomvattend.

Maar het enige dat werkelijk hoop, toekomst geeft.

Volg jij het Kerstkind?

Amen

[dia10]